INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

PETRICĂ RĂDULESCU, antrenorul secund al echipei Sport Club Bacău, are aproape 60 de ani. El a fost în primul rînd portarul din epoca de glorie a Rapidului, ceea ce explică prezența acestei fotografii vechi a uneia dintre cele mai bune formații a echipei feroviare, din întreaga ei istorie. Această fotografie a apărut în revista italiană **„Il Calcio ilustrato"**, în vara anului 1938, după ce Rapid și Ripensia eliminaseră din Cupa Europei Centrale faimoasele echipe Ujpest și A.C. Milan. Fotografia din arhiva antrenorului **Petrică Rădulescu** a apărut în cadrul unei pagini cu titlul : **„La clamorosa affermazione delle squadre romene"**.

Dar să nu abuzez de răbdarea dumneavoastră, stimați cititori, și să dau numele jucătorilor echipei de glorie a Rapidului.

De la stînga la dreapta : P. RĂDULESCU, WETZER II, LENGHERIU, RAFINSCHI, AUER, VINTILĂ, MOLDOVEANU, BOGDAN, BARATKI, GEORGESCU, FĂNESCU, BARBU II, CUEDAN, VĂSIOIU.

„FOTBALUL DINTR-O ȚARĂ ESTE CALIFICAT ȘI DE ATITUDINEA FAȚĂ DE TINERII FOTBALIȘTI DE 14-16 ANI"

După această scurtă introducere, dați-mi voie să pun prima întrebare :

— V-aș ruga să-mi prezentați cîteva rînduri biografice.

— Născut, 1915. Primul club — Unirea Tricolor. Al doilea și ultimul — Rapid București. Am jucat de două ori în echipa națională A și de cinci ori în selecționata B. Am abandonat fotbalul la... 26 de ani. Am început meseria de antrenor în 1947. Am cutreierat țara în lung și-n lat, mînat de dorul acestei meserii care n-a ajuns încă să fie apreciată așa cum s-ar cuveni. Am fost antrenor la Dinamo B, timp de trei ani. În '49—'50 — Dinamo Brașov, cu care am promovat în A. Am continuat ca antrenor-coordonator la Dinamo. În '53—'55 am fost consilier la Știința, pentru toate echipele universitare din țară. În '54—'55 am fost trimis la Cluj, unde am antrenat pe „U", împreună cu Ștefan Covaci. În '56—'57 am lucrat la Rm. Vîlcea, promovînd echipa din C în B. În perioada '63—'65 am lucrat la Gaz metan Mediaș, apoi la Copșa Mică, în C. În campionatul '66—'67 am continuat la Oradea, reușind să fac echipa care avea să promoveze în A. Între '67 și '70 m-am ocupat de Politehnica Galați, reușind să mă mențin timp de trei ani pe locul II, asistînd la promovarea în A a echipelor Politehnica Iași, Steagul roșu și Progresul. În campionatul '70—'71 am fost antrenor la Tîrgoviște, în B. În sfîrșit, începînd din '71, mă aflu aici, la Sport Club Bacău.

— Cum explicați această lungă peregrinare, pe întreg teritoriul fotbalului ?

— Am spus că meseria noastră nu este apreciată așa cum se cuvine. Ea are de înfruntat un zid inexpugnabil. Acest zid este reprezentat de nerăbdarea conducătorilor de cluburi. În marea majoritate a cazurilor, ei nu vor decît ascensiuni rapide, deși nu au temeiuri pentru asemenea visuri. Meseria de antrenor este o coajă de nucă în furtuna oceanului. Așa se face că Ștefan Covaci, antrenorul lui Ajax, a fost dat afară de la „U" Cluj, în momentul în care a ajuns echipa în B — și sigur nu din vina lui.

— Cum reflectați acum, după aproape 30 de ani de meserie, la problemele fotbalului nostru ?

— Am eliminat treptat toate gîndurile pasagere și m-am fixat la o singură idee. Principalul neajuns al fotbalului nostru este acela că uităm un adevăr de necontestat: fotbalul dintr-o țară este calificat și caracterizat și de atitudinea pe care o ai față de tinerii fotbaliști între 14 și 16 ani. Și cînd spun acest lucru, mă refer mai ales la anii aceștia din urmă, cînd viața copiilor s-a schimbat, dar fotbalul are pretenții din ce în ce mai mari. Fotbalul, nu spun o noutate, este un spectacol dorit de o țară întreagă. Dar actorii nu sînt îndeajuns pregătiți pentru acest spectacol! Chiar ținînd seama de efortul ce se face în direcția centrelor de juniori, realitatea este că actorul de mîine nu face nici pe departe o pregătire care să justifice reprosurile care se aduc fotbaliștilor de 25 sau 30 de ani. Micul violonist de la școala medie de muzică studiază 20 de ore pe săptămînă. Micul fotbalist de 15 ani, chiar dacă este încadrat într-un centru de juniori, care e școala lui, nu depășește niciodată șase ore, iar media cea mare a fotbaliștilor adolescenți nu atinge această cifră. În asemenea condiții, fotbalistul de 14—16 ani, care are în această perioadă cele mai mari disponibilități pentru însușirea tainelor fotbalului și pentru pregătirea sa în vederea uriașului efort de concentrare psihică și fizică dintre 20 și 30 de ani, irosește cei mai buni ani de „școală". La insuficiența numărului de ore afectate instruirii obligatorii se adaugă mari carențe în pregătirea lui atletică.

— Credeți că ora de educație fizică...

— Da. Ora de educație fizică ,despre care se spune că e într-un mare progres metodic, nu-și face deplin datoria. De cele mai multe ori, această oră trece foarte repede. Profesorii sînt grăbiți. Iar copiii suferă.

— Bine, dar dumneavoastră, cei de acum 50 de ani...

— Noi am avut mai mult timp, și n-am așteptat îndrumările profesorilor. Eu, de pildă, la Liceul Mihai Viteazul, jucam baschet și volei în echipa școlii. În afară de asta, am fost campion la 100 m, lungime și înălțime. Am cîștigat campionatul școlar la înălțime, pe țară, cu 1,63, într-o perioadă în care titlurile naționale se cîștigau cu 1,72. Între altele, l-am întrecut la viteză pe Ghițescu, cel care avea să fie campion național. Exista un fel de dragoste pentru sport, care nu trebuia stimulată, poate pentru că nu exista micul ecran, adică această sirenă care te îndeamnă să te așezi bine în fotoliu sau să cauți o poziție cît mai comodă pe divan. Între altele, aș vrea să spun că în fotbalul nostru n-am prea văzut săli de forță, chiar la nivelul echipelor din prima divizie, săli absolut indispensabile în 1973, cînd viața s-a schimbat mult.

— Baratki n-a avut sală de forță, dar a fost un formidabil atlet pe gazon, cu un piept aproape legendar.

— Da. Baratki n-a avut sală de forță, dar între 14—16 ani a fost ucenic la măcelărie, și a cărat în spatele său turme întregi de boi la Oradea.

— Văd că nu reușesc să înscriu o singură lovitură de penalty în poarta lui Petrică Rădulescu.

— E destul de greu. Pe mine, problemele fotbalului mă frămîntă de aproape 50 de ani.

— Cei de făcut ?

— Trebuie privit adevărul în față. Faptul că copilul nostru de astăzi nu mai este atras spre fotbal în măsura în care am fost atrași noi este o realitate. Faptul că el nu are, deseori, nici timpul necesar, chiar dacă e ros de dragostea pentru fotbal, este o a doua realitate. În acest caz, sînt necesare două lucruri. În primul rînd, antrenorul trebuie să devină, prin respectul cuvenit, omul care să lupte pentru atragerea copiilor spre fotbal, în măsura posibilităților. Bineînțeles că acest antrenor va deveni un astfel de om numai dacă va înceta să fie o coajă de nucă într-un ocean furtunos și va ajunge să fie un profesionist adevărat, apărat de regulamente speciale, pentru a nu fi la cheremul unui conducător de club dispus să judece problemele fotbalului în timpul siestei, după o masă îmbelșugată, sau între două ocazii ratate și o bară salvatoare. În al doilea rînd, pentru că am vorbit despre timpul care lipsește copiilor, mă gîndesc că o soluție este înmulțirea liceelor de fotbal — absolut obligatorii în anul 1973 — care pot asigura timpul necesar unei instruiri normale, printr-o organizare adecvată, așa cum se întîmplă cu baschetbaliștii din colegiile americane sau cum sînt sigur că se întîmplă cu elevi atleți sau înotători din școlile R.D. Germane.

— Ați făcut parte dintr-un club mare: Rapid. Cum se construiește un club mare ?

— Un club mare se construiește prin achiziții. Pînă în 1936, Rapid a fost Rapid... București, plus vreo doi jucători de la Constanța, hai să zicem Vintilă și Roșculeț. În 1936, Rapid a decis să devină un club mare. Într-o singură vară, Rapid și-a asigurat serviciile lui Baratki, Auer, Bogdan și — cu voia dumitale — Petrică Rădulescu. În anul următor, Rapid a simțit nevoia unui fundaș dreapta și a unui extrem dreapta. Simțind această nevoie, Rapid a realizat transferarea lui Slivăț și Sipoș.

— Bine, dar transferările...

— Te rog să mă ierți. Craiova de astăzi este opera unor transferări perfecte pentru deceniul nostru. Craiova înseamnă un portar bucureștean, o apărare care, cu excepția lui Niculescu și Deselnicu, nu este craioveană, un Țarălungă, un Marcu care n-a dat randament la Steaua, un Oblemenco care nu-și găsea locul la Rapid și, în sfîrșit, — marea lovitură — un Boc transferat cînd nu se mai aștepta nimeni. Mi-am pus întrebarea: de ce a putut Craiova și nu au putut alte cluburi ? Și iar trebuie să privim adevărul în față. Craiova este un oraș cu 25 000 de plătitori, în timp, ce Bacăul a înregistrat recent 3 700 la meciul cu C.F.R. Cluj. În al doilea rînd, Craiova este o echipă universitară, iar viitorul este al echipelor universitare, pentru că societatea noastră și, implicit, fotbalul ei, pregătesc oameni pînă la vîrsta pensionării legale și nu pînă la vîrsta pensionării fotbalistice. Te asigur, în această ordine de idei, că numai o echipă universitară putea să ni-l ia nouă pe Mioc.

— Cum priviți problema transferărilor ?

— Transferările sînt sufletul fotbalului. Publicul se plictisește auzind și privind aceleași nume. Publicul vrea noul. Publicul vrea un Beligan în reprezentație. De acest lucru trebuie să se țină seama. Fără transferări spectaculoase, numărul spectatorilor va scădea, pentru că nevoia de inedit este o caracteristică a vieții moderne.

— Nu știți cît de mult regret că această pagină este atît de mică. Sînt nevoit să pun o ultimă întrebare: „Cum priviți meciul cu R. D. Germană" ?

— Fotbalul este o treabă mult mai complexă decît o cursă de 100 metri plat femei. Un meci de fotbal este o dispută cu o mie de fețete și nu un plus de proteine administrate la momentul oportun. Cu asta am spus totul, nu însă înainte de a ura succes total fotbaliștilor noștri.

Ioan CHIRILA

CU CITITORII DIALOG

● SINGURUL RĂSPUNS : NU EXISTĂ. Toader Păscăluță, din Deva, pune în discuție o problemă de real interes pentru un foarte mare număr de simpatizanți ai fotbalului dornici de a găsi undeva, de a avea la îndemînă cît mai multe date despre echipele divizionare A. **„Deși nu sînt din Bacău, pe mine unul m-ar interesa mult istoricul echipei Sport Club, ascensiunea lui Emerich Dembrovschi, rezultatele acestei echipe obținute de-a lungul anilor. Într-un cuvînt, întreaga poveste a băcăuanilor. Unde aș putea găsi o monografie a acestei echipe?..."** La întrebarea cititorului nostru din Deva nu se poate răspunde decît prin : NICĂIERI. Pentru că nu există tipărite asemenea monografii, cum le denumește. Și pentru că nu există, vinovate sînt cluburile, conducătorii lor, și edi-turile care le-ar putea tipări fără teamă că nu s-ar vinde. Dimpotrivă.

● ALTE ECHIPE, ALTE NUME. Un reșițean, **Francisc Ștefan Kiefer**, ne întreabă ce s-a întîmplat cu cîteva din vestitele noastre echipe de fotbal din deceniile 4—5. **„Venus București, Ripensia Timișoara, R.A.T.A. Tg. Mureș, Gloria C.F.R. Arad mai activează, cumva, în diferite campionate locale ?"**

— Nu, stimate tov. Kiefer, nu mai activează. Nici Venus, nici Ripensia, nici R.A.T.A. În locul lor au apărut Progresul București, Politehnica Timișoara, A.S.A. Tg. Mureș. La Arad, în schimb, există o echipă C.F.R., în Divizia B și o alta Gloria, în Divizia C. Cît privește a cincea formație despre care ne-ați scris, Crișana, ea s-a metamorfozat de mai multe ori, activînd sub denumirea de Crișul, și, acum, F. C. Bihor.

● URMEAZĂ REABILITAREA. „V-o spun din capul locului, am fost o admiratoare a divizionarei B Chimia Rm. Vîlcea, cîștigătoarea „Cupei României" din acest an — ni se.., destăinuie Steluța Ciobanu, din Oltenița. **Pînă în ziua meciului pe care vîlcenii l-au susținut, în orașul nostru, cu Ș.N.O. Acel meci mi-a adus în fața ochilor o altă imagine a Chimiei, diametral opusă celei pe care mi-a oferit-o televizorul, după finalele jucate pe stadionul „23 August"...**

— Adică ?

„Chimia s-a prezentat la Oltenița ca o echipă cu mari veleități, îngîmfată, plină de sine. Jucătorii ei au protestat tot timpul, au simulat tot timpul, au lovit tot timpul. Evoluția lor penibilă a culminat cu gestul huliganic al lui Donose care l-a lovit pe portarul echipei gazdă, motiv datorită căruia a fost eliminat din joc și pentru care și-a primit pedeapsa cuvenită. Dar, vă scriu aceste rînduri cu speranța că cele petrecute la Oltenița vor da serios de gîndit atît jucătorilor Chimiei, cît și conducătorilor clubului din Rm. Vîlcea. Mai ales că, foarte curînd, această echipă ne va reprezenta în „Cupa cupelor...".

— Se pare, ceva-ceva au învățat vîlcenii din întîmplările de la Oltenița și, în etapele următoare, au... jucat fotbal, cîștigînd apoi patru partide consecutive. Și poate că o comportare bună în dubla întîlnire cu Glentoran Belfast îi va reabilita pe **Stana, Haidu, Donose, Gojgaru** și coechipierii lor în ochii dv.

● ADAM ÎN NAȚIONALĂ? NU. Trei întrebări ne adresează clujeanul **Richard Zoltan Cantor.** Prima se referă la **Mihai Adam**, atacantul lui C.F.R. Cluj. **„Dacă a jucat vreodată în echipa națională sau a avut soarta celuilalt golgeter al campionatului, Oblemenco ?"**. N-a jucat. Celelalte două întrebări, iscate în urma unor controverse foarte aprige cu niște prieteni, privesc regulamentul de joc. **„Un jucător șutează, portarul advers prinde balonul pe care-l degajează apoi, din mînă, puternic și acesta intră în poarta cealaltă, fără să fie atins de cineva. Este gol valabil ?"** Sigur că este gol valabil, mingea expediată de portar fiind în joc. **„Dar dacă mingea degajată din colțul careului de 6 m intră în poarta adversă fără s-o atingă cineva ?"** În acest caz nu este gol, repunerea mingii din 6 m fiind o simplă lovitură indirectă. Pentru a fi în joc, trebuie s-o atingă încă un jucător dincolo de careul de 16 m.

● PE SCURT ●

● Bakin Mita (Sinmartin, com. Peciul Nou, Timiș) : Numărul 378 a apărut la timp și s-a difuzat ca și celelalte; **Georgeta Chiriță** (Orbeasca de Sus, Teleorman) : Dacă un meci de fotbal poate fi relatat la radio de o fată ? Nu știm, nu există... precedente. Dar, despre astfel de probleme trebuie să scrieți la Radioteleviziune ; **Bebe Rădulescu** (Slatina) : O pagină de revistă e, totuși, limitată. Și apărînd un meci în plus la radiografia etapei, nu am avut încotro și am renunțat la formațiile de tineret-rezerve. Totuși la anumite intervale de timp vom aduce în dezbatere campionatul respectiv